

men med Toldraadet at optage dette Andragende til meget velvillig Overvejelse, naar Toldreformen kommer til at ligge for.

Jeg synes ikke, jeg kan forlade Tingets Talerstol uden at gøre nogle faa Bemærkninger i Anledning af den Meddelelse, der er tilstillet Offentligheden om, at den højtærede Kirkeminister med denne Samlings Slutning agter at træde ud af Ministeriet Neergaard. Jeg tager ikke i Betænkning at sige, at denne Meddelelse vil blive og er blevet modtaget, jeg fristes til at sige: med Sorg i vide Kredse. Den højtærede Kirkeminister vil blive uerstattelig, ogsaa som Kirkens Leder, i hvilken Egenskab han mødtes med den største Tillid, og jeg kan sige med den største Kærlighed fra Kirkens Side, som nogen Kirkeminister er blevet mødt med siden Grundlovens Givelse. Der er heller ingen Tvivl om, at den højtærede Kirkeminister ogsaa i lange Tider vil være ret uerstattelig indenfor det danske Venstre. Her har jeg et lille Ord til det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem slyngede os Ordene „for sent“ i Møde. Jeg kunde have Lyst til at returnere med Ordene „for tidligt“. Det er for tidligt at ængstes og bekymre sig for Venstres Fremtid. Det radikale Venstre vil falde med sine Førere, hvis det ikke falder længe før. Det har hældt ganske betydeligt i visse Kredse ude i Landet ved de sidste Valg, og naar det ærede Medlem Hr. Rode talte om de Tusinder, der daglig samlede sig om det radikale Venstres Fane, tror jeg, at disse Udtalelser alligevel er Udtryk for „pia desideria“, det betyder fromme Ønsker eller, for at tale i det ærede Medlems Sprogtone, „et fromt Bedrag“. Det danske Venstre staar, som det er sagt, med sine Rødder saa dybt fæstet i den danske Muld, at det ejer den danske Mulds Grøde og Livskraft i sig, og de Herrere kan være aldeles overbeviste om, at hver foreliggende stor Sag indenfor det danske Venstre af sig selv vil skabe de Mænd, som Situationen kræver. Det er for tidligt. Den højtærede Kirkeminister har lovet sine Vælgere at repræsentere Ringkøbing-Kredsen denne Rigsdagsperiode ud, og vi har altsaa den Glæde at have denne Høvding endnu en Række af Aar iblandt os, hvis intet uforudset indtræffer. Det er for tidligt endnu at berede sig til Æselssparket til den ældede Løve.

Jeg skal ikke, uagtet Fristelsen er mig saare stor, komme ind paa det ærede Medlem Hr. Staunings Galleritale, der

ganske øjensynlig mere blev holdt til Tingets Tilhørerloge end til Medlemmerne i denne Sal. Jeg er ganske overbevist om, at det ærede Medlem faar Svar, naar Ministrene og mit Partis Ordfører faar Ordet. Men jeg kan alligevel ikke bare mig for at spørge: Hvad mener de Herrere egentlig at opnaa ved slige Ophidselsesforsøg. Det ærede Medlem Hr. Rode fandt sig foranlediget til øjeblikkelig, saa snart han fik Ordet, at manifestere, at det radikale Venstre i alt Fald ikke gaar med til en Gentagelse af Eventyret fra Aprildagene 1920, der jo, som det ærede Medlem udtrykte sig, blev for kostbart for alle Deltagerne, hvormed det ærede Medlem jo uden al Tvivl mente det radikale Venstre plus Socialdemokratiet plus det syndikalistiske Parti herhjemme. Venstrepartiet deltog ikke i noget som helst Eventyr i Aprildagene 1920. Det ærede Medlem maa heller ikke tro, at Udsigten til et Valg skræmmer Venstre, ingenlunde. I alt Fald det unge Venstre modtager saamænd gerne Handsken fra det socialdemokratiske Parti. Naar den bliver kastet, vil Venstre sikkert gøre som Holger Danske gjorde i en given Situation: Han tog Handsken op og stak den i sin Lomme og lovede paa højen Top med Skjold og Sværd at komme. Naar de Herrere ønsker at møde os ved Valgets Korsvej, svarer vi tilbage: Vel mødt, og saa faar det danske Folk til den Tid afgøre, om det foretrækker Ophidselsens og Klassehadets Talsmænd eller en Regering, der er udgaaet fra Midten af det danske Folk. Men foreløbig er vi her og skal forsøge som danske Mænd og Kvinder, vort store Ansvar bevidst, at bringe Hjælp i den økonomiske Krise herhjemme, og til dette Arbejde er det maaske ikke helt ueffent i en noget større Grad, end Tilfældet hidtil har været, at lade Partistridighederne ligge og optræde mod hinanden som Danske og — de af os, som kan — tillige som Kristne. Det kan i Sandhed gøres behov for Tiden.

H. P. Hansen (Sorø Amt): Sæt Arbejde i Gang, skaf Beskæftigelse til de arbejdsløse! det var Venstres Krav, da den radikale Regering havde Magten. Vi Socialdemokrater sluttede os den Gang til det Krav. Nu hører vi af den ærede sidste Taler, at den Politik, Venstre førte i 1920, ikke var en Eventyrpolitik, men en rent saglig Politik, og derfor vender vi Socialdemokrater os da ogsaa nu imod Venstre og minder Venstre om, hvad det